

Sygn. akt IV CSK 307/17

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa A. J.
przeciwko "K." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 22 listopada 2016 r., sygn. akt XII Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powódka A. J. wniosła od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 22 listopada 2016 r., którym oddalono jej apelację, skargę kasacyjną, opartą na podstawie naruszenia art. 637 § 1 i 2 k.c. „przez uznanie, że [...] powódka - zamawiająca nie określiła pozwanemu (przyjmującemu) odpowiedniego terminu do usunięcia wad dzieła z zagrożeniem, że po bezskutecznym upływie wyznaczonego terminu nie przyjmie naprawy” oraz art. 278 § 1 k.p.c. „przez przyjęcie, że [...] nie istniała konieczność i możliwość przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw meblarstwa”. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca twierdziła, że „w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Sprowadza się ono do rozstrzygnięcia, czy strony umowy o dzieło - w razie wystąpienia wad dzieła - mogą uznać, że przyznanie przez przyjmującego zamówienie zaistnienia wad dzieła i ustalenie przez strony umowy *odpowiedniego terminu*, jest spełnieniem przesłanek należytej staranności zamawiającego w rozumieniu art. 637 § 1 k.c., oraz czy dopuszczalne jest ustalenie przez Sąd terminu 14 - to dniowego do usunięcia wad elementów dzieła i czy ów termin jest terminem właściwym.” Podniosła ponadto, że zachodzi konieczność dokonania wykładni przepisu art. 278 § 1 k.p.c., stawiając w tym zakresie pytanie: „czy Sąd może pominąć konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego, przyjmując z góry, że zbędne jest przeprowadzenia tego dowodu z powodu przemieszczenia przedmiotu dzieła (mebli) do magazynu oraz z powodu upływu czasu”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie. Warunki, jakim musi

odpowiadać prawidłowe uzasadnienie wniosku zostały wszechstronnie wyjaśnione w ustabilizowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Uzasadnienie wniosku powódki w odniesieniu do żadnej z powołanych w skardze przyczyn nie odpowiada tym warunkom.

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, poza przedstawieniem problemu prawnego, który się w sprawie wyłonił, wskazania przepisów stanowiących źródło jego powstania, przekonania w drodze stosownej argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie istotne, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzygnięciu, a ponadto wyjaśnienia, na czym polega jego uniwersalne znaczenie.

Skarżąca nie przedstawiła wymaganych argumentów, które mogłyby przekonać, że powołane w skardze kwestie stanowią istotne, abstrakcyjne problemy prawne, budzące poważne wątpliwości i wymagające rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. W istocie żadna z nich nie może zostać uznana za zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., stanowiąc jedynie przejaw wątpliwości skarżącej odnośnie do prawidłowości stanowiska zajętego przez Sąd w sprawie. Co więcej, powódka łączyła powołaną przyczynę z własną wersją stanu faktycznego.

Niewykazana pozostała także druga z przyczyn powołanych przez skarżącą, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Powódka nie przedstawiła argumentów na uzasadnienie twierdzenia, że wskazany przez nią art. 278 § 1 k.p.c. budzi w praktyce poważne wątpliwości, ani nie przytoczyła orzeczeń świadczących, iż przepis ten wywołuje w orzecznictwie sądów rzeczywiste rozbieżności i w związku z tym wymaga wykładni Sądu Najwyższego. Skarżąca, stawiając w kontekście tego przepisu określone pytanie, w istocie oczekiwała jedynie zbadania, czy Sąd prawidłowo zastosował go w konkretnych okolicznościach sprawy, co nie stanowi przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania.

Należy dodać, że wniosek skarżącej nie uzasadnia przyjęcia skargi również w kontekście podstaw kasacyjnych, gdyż zarzutów naruszenia przepisów postępowania skarżąca nie powiązała z przepisami odnoszącymi się do

postępowania przed Sądem drugiej instancji, co stanowi nieodzowną przesłankę rozważania ich przez Sąd Najwyższy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw

l.n